

Pietisten.

Utgifwen

af

P. Waldenström.

Fyrtondesjunde årgången.

N:r 4

Juli

1888.

Om uthållighet.

Apostelen Paulus säger: När wi göra godt, så låto m oss icke tröttna (Gal. 5: 9). Det samma upprepar han i 2 Tesl. 3: 13. Denna förmaning torde wara en af de allra mest behöfliga. Det går lätt att börja sater, men det är mycket svårt att hålla ut. Af dem, som börjat löpa på himlatvägen, äro många, som inom kortare eller längre tid wända om. Först satta de farten något litet, sedan flå de stilla, så sätta de sig ned och somna, och slutligen komma de alldeles bort. Och de frukta intet. Den som soster, är aldrig rädd.

Det andliga lifwets domnande gifwer sig till känna deri, att man icke håller ut i att göra det goda utan tröttnar. Sätom oss se några exempel.

Der war en, som blef omvänd. Han bröt fullständigt med werlden. Det war kraft och besked i hans kristendom. Han fick mycket lida för sin bekännelse. Men han stod fast och war en glädje för Gud och alla änglar. Men det warade blott en tid. Den första kärleken började kolna, han thystnade allt mer. Hans wäsende blef allt mer werldsligställt. I werldsliga sällskaper triffades han ej ogerna. Han war i dem sådan, att ingen, som icke wiste det, kunde förstå eller misstänka, att han war troende. De ogudaktiga woro aldrig mer besvärade af honom. Kom ihåg Lots hustru, säger Herren. Hon såg tillbaka till Sodom och förwandlades till en saltslob. Vägen till det nya Jerusalem är full af sådana saltslobar.

Der war en annan. Huru brann icke hans kärlek! Han älskade Guds församling. Wid dess uppbyggelsesammankomster wille han, om det war honom möjligt, wara med. Der war ande och kraft i honom, och han war församlingen till stort andeligt gagn, oförtruten som han war i att tjena. Men det räckte icke länge. Något år derefter war han emmeligen annorlunda. Han syntes icke just hafwa någon lust widare för församlingen. Dess sammankomster woro honom icke widare kära. Han hade nästan ständigt hinder. Och han lät sig hindras. Och han war aldrig ledsen öfwer att hafwa blifwit hindrad. En dag, som saknade honom mycket, kom och frågade, huru det kom sig, att han nu nästan aldrig syntes till. "Ja, sade han, dessa sammankomster hållas så sent på aftnarne, och så är jag så trött." — "Men huru kom det till, att du aldrig förr war trött, sålän sammankomsterna då woro wid samma tid som nu?" frågade hans vän. — "Åh, svarade han, jag war nog trött mången gång öfwen då". — "Och du kom ändå, tillade hans

wän, ty då älskade du Guds församling, Kristi brud, och hon hade mycken uppbyggelse af din tro, din kärlek, din oförtrutenhet." Dessa ord slog i början hans samvete. Men han försökte förswara sig. "Det tillkommer ej dig, sade han, att döma så. Man har pligter äfwen mot sin tropp; desutom måste man så vara hos de fina någon stund. Man har pligter äfwen mot hustru och barn". — "Alldeles rätt, svarade wännen; men när du blir bjuden bort på kalas, då hör man dig aldrig tala om den saken. Då står din helsa wäl ut. När det är någon särskild fest med kaffe i församlingen, då talar du ej heller om sen timme eller helsa eller dylikt. Och jag vill inför Gud fråga: är du i andlig mätto mer för dina barn och din hustru nu, än du war på den tiden, då du war mer för församlingen?" — Wid dessa ord for en lätt blygselrodnad öfwer hans anlete, och han svarade: "Det går ej an att på det der wiset försöka lägga band på församlingsmedlemmar; deraf blir ett odrägligt of, som dödar allt intresse för församlingen." — "Åh, svarade hans wän, här är ej fråga om att lägga på dig något of; här är bara fråga, om Kristi kärlek brinner warm nu som förr i ditt hjerta, eller hwad det är, som gör, att det, som förr war ditt hjertas lust, nu kännes för dig såsom ett tungt of". På detta svarade han ingenting. Men från den dagen började han finna mer och mer fel hos — församlingen. Han stannade och betraktade andra och märkte icke, huru han själf blef en jaltstod. Men Gud märkte det.!

Det war åter en annan. När han wardt omwänd, wille han något werka för Herren. Han hade wäl mycket att sköta i sin kallelse. Men på söndagarne war han temligen ledig. Han tyckte, att de stunder, som han förut anwändt på syndiga förströelser, kunde han nu anwända för Herren. Han började alltså i en söndagsskola. O det war så uppfyllande! Glad war han, och glada woro barnen. Aldrig hade han så som nu smakat, huru ljust det war att göra något för Herren. En gång blef han bjuden bort just den tid, han skulle hålla söndagsskola. Han svarade: "Jag kan icke; nej, omöjligt". — Hans wän war entwis. "Du kan ju så någon annan i ditt ställe för denna gång i söndagsskolan, — och får du ingen, så kan ju föreståndaren på något sätt ställa om saken. Nog går det. Sådant får han ofta göra." — "Ja, svarade den andre, nog ginge den saken, tänker jag, ty föreståndaren är outtröttelig. Men om Herren kommer och finner mig sitta hos dig och äta och dricka bort de dyrbara söndagstunder, då han behöfde mig i söndagsskolan, huru skall jag då bära mig åt?" — "Åh, svarade wännen, intet migunnar Herren dig en wedergwickselse på söndagen." — "Nej, svarade den andre, men om han finner, att det för mig är större wedergwickselse att på bjudningar äta och dricka bort söndagstunderna än att wara på min plats i söndagsskolan denna enda timme, och han frågar mig efter den första kärleken, hwad skall jag då swara?" Dermed gick han.

Så fortfor det en tid. Men blott en tid. Hans intresse för söndagsskolan aftog mer och mer. Han började känna det mycket bundet att så der en hel timme i wedan nödgas wara i söndagsskolan. Han kunde ju wara berättigad äfwen han att hafwa ledigt på söndagen såsom många andra, tyckte han. "Nu hade han hållit på i flere år, och andra kunde nu taga wid" o. s. w. Det war honom nu ej mer en glädje, en wedergwickselse, en nåd, att få wara med. Men det märkte han icke. Hade han haft några tronors ersättning för sitt arbete i söndagsskolan, så hade han nog känt det annorlunda. Då hade nog äfwen andra funnits, som gerna welat hafwa hans plats. Men nu hade han ingen annan lön att wänta än den, som Herren skall gifwa de fina i himmelen. Dersför war han willig att lemna sin plats åt någon annan, om han bara funne någon, som wore willig att öfwer taga den samma.

Och han lemnade söndagsskolan. Föreståndaren frågade honom om orsaken. Och han svarade: "Jag har inga gästwor att wara söndagsskollärare." — "Men, sade föreståndaren, du hade ju gästwor förr, huru hafwa de nu tagit slut? Åh, broder, tanst är den första kärleken, som håller på att slocka?" — "Åh, svarade han, med Guds hoppas jag, att det icke är så. Desutom behöfwer jag egna min söndag åt mina barn." — "Nå ja, det kan ju wara rätt, tillade föreståndaren, men eignar du werflig en timme mer åt dem, än du gjorde på den tid, då du offrade en timme åt söndag?" På denna fråga fick han intet swar, men han såg, huru hans wän rodnade.

Det gick nu några år. Alla hade blifwit wana wid, att wär wän icke war i söndagsskolan. Ett söndagsskolemöte hölls. Der deltog han i diskussionen och uttryckte med stor liflighet, huru saliga erfarenheter han hade på den tid, då han war söndagsskollärare. Alla, som hörde det, undrade, hwarsför han icke vidare war söndagsskollärare. Men ingen frågade honom derom. Icke frågade han heller sig själf, icke ens när han låg om Soth's hustru, icke heller när han läste om församlingsläraren, som hade öfwer gifvit den första kärleken. Han bjöd till att tro, att den första kärleken nog fanns qwar, fastän dess ytttringar hade upphört.

Se, der war en troende qwinna, som började med stor iswer deltaga i en lyförening för något godt ändamål. I början gick allt med lif och lust. Men om en tid blef det ammalt, och nu hade hon icke tid mer, utom när lyföreningen hade fest med kaffe. Hon hade tid att i wänners sällskap ett par gånger i weckan sitta och prata bort en, två, tre timmar, wirlande på en spets eller broderande på en kudde, som war bara till lyx. Men att komma med på lyföreningen samt med sin flit och andlighet uppmuntra de öfriga, dertill hade hon ej tid. Nej hon stälde på allt möjligt och såg aldrig, hwar felet satt. Hon såg aldrig åt det hållet.

Det är en lätt sak att börja. Men det är swårt att hålla ut. Till det förra fördras endast en liflig känsla. Till det senare fördras en stadgad kristlig karaktär. Jag hade en vän, som war en äkta Kristi efterföljare. Han hade försildt det till sin uppgift att besöka sjuka och döende, tala med dem om Jesus samt äfwen försöka ställa dem i leamlig hjälp, der han förmådde, och det behöfdes. Och han war dem till utfäglig wälsignelse. Och outtröttlig war han. I den stad, der han bodde, utbröt en mycket elakartad tyfus-epidemi. För de sjuka inreddes försilda sjukhus. Äfwen till dessa hus utsträckte han sin verksamhet. Men innan han började sin verksamhet der, gick han till en troende man, som han kände, anförtrödde honom sin leamliga ställning, lemnade honom sina papper och gaf honom i uppdrag att taga hand om hans lilla qwarlätenskap, ifall han sjelf fölle från. Nu satt han outtröttlig hos de sjuka och döende. Men det dröjde ej länge, innan sjukdomen angrep honom sjelf. Glad och lydlig i Gud affomnade han. Han hade varit trofast intill döden.

Det war många troende, som kände till den mannen. Han hade ofta wänt sig till dem för att få hjälp till sina sjuka. När han war död, prisade man honom salig. I ett sällskap af troende, der man kom att tala om honom, såg man stora tårar i många ögon, sedan den ene efter den andre berättade något godt om honom. I sammanhang dermed om man också att tala om, huru Herren skall på den yttersta dagen säga till dem, som stå på hans högra sida: "Jag war sjuk, och I besökt mig." Alla woro öfwerens om, att det war en nåd, och en stor wälsignelse att få tjena Herren wid de sjukas plågoläger, att tala med dem om Jesus, lindra deras lidanden, uppmuntra deras matar och barn o. s. w. omliga i sällskapet wägte också att berätta, huru de under sin första tid i Kristus hade fått saliga erfarenheter hos sjuka och döende, som de besökt, fastän det war längesedan. Och alla slutade med en hjertligt from önskan, att det finnes många lifar till den afsonne sjelfsuppoffrande brodern. Men ingen tänkte på Herrens ord: **Gå du och gör samfund.** Och ingen frågade sig: **Swärför står jag fåfång?**

Nu kan ju någon med rätta intwända: "Men det gifwes dock många, som i sina önskan eller sin kallelse hafwa så mycket att sköta, att de verkligen icke hinna mer utan måste instränka sig till att försöka tjena Herren med trohet och uthållighet i den kallelse, som han satt dem." Wägt finnes det sådana. Och Gud will ingen börda mer lägga på dem. Ja Gud will icke alls weta af, att någon är slarfwig i sin egentliga kallelse eller att så tid att tjena honom på annat sätt. Men det finnes ofantligt många både män och qwinnor, både unga och gamla, som, så länge den första kärleken brann varm i deras hjertan, hade tid, och äfwen nu skulle hafwa god tid, om de bara wille ställa offra en del af den tid, som de nu onödigt förspilla med allehanda prat och onyttiga afsejättningar. Och wi så väl se, huru det går dem, när Herren kommer.

Ät, bröder och systrar i Herren. Här är mycket att göra. Tiden är kort härnäst. Herren kommer snart. Såtom också göra det goda utan att tröttna. Herren will sjelf ställa i oss både wilja och gerning för sitt wälbehags skull. Det sista han sade i sin församling war, att den som hör hans ord men icke gör det, han är lif en, som bygger hus på sanden. Såsom hans hus störtar tillsammans, när flod och storm och regn komma deremot, så skall också den late och onyttige tjänaren, som wägte sin herres wilja och icke gjorde den, förgås, ewigt förgås. Jesus fräls! Jesus håll oss wakna! Jesus gjut lif i dem, som domnat och som nu stå wid wägen såsom döda saltstoder. Jesus du som är också gjord till helgelse, intag och regera med din Ande vårt hjerta samt vårt inre och yttre lif! Amen.

På Pietistens Expeditions förlag äro nyh utkomne

Frälsningsbudskap.

Predikningar hållna i Immanuelskyrkan i Stockholm

af

P. Waldenström.

Deßa predikningar äro med snabbskrift upptecknade samt sedan af P. W. öfversedda och redigerade för utgifning. Fyra häften äro utkomna. Hvarje häfte bildar ett helt för sig och kostar 50 öre.

Guds ewiga frälsningsråd.

Af

P. Waldenström.

Första delen häft.	3 kr.
inb.	4 "
Andra delen häft.	4 "
inb.	5 "

Nya Testamentet.

Ny öfversättning

med förklarande anmärkningar. Af P. Waldenström. Första delen.

Pris inbunden 9 kronor; häftad 8 kronor 25 öre.

Tolste häftet

af Nya Testamentet. Ny öfversättning med anmärkningar. Det omfattar

Romarebrefwet kap. 1—9.

Häftet kostar 75 öre.

Requisitioner härå torde insändas till Pietistens Expedition, Stockholm